

prima instanță - (Judecătoria Dubăsari) I. Malanciuc
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, D. Manole, A. Danilov

ÎNCHEIERE

27 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Veaceslav Ropot în interesele lui Grigore Racu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Eduard Popescu împotriva lui Grigore Racu cu privire la încasarea datoriei, dobânzii și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Eduard Popescu, casată hotărârea Judecătoria Dubăsari din 07 decembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Eduard Popescu împotriva lui Grigore Racu a fost admisă,

c o n s t a ț ă :

La 16 septembrie 2016 Eduard Popescu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Grigore Racu, solicitând încasarea datoriei în sumă de 40 000 lei, a dobânzii în mărime de 18 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Eduard Popescu a indicat că la 14 iulie 2011 a încheiat cu Grigore Racu un contract de împrumut, autentificat de notatul Vladimir Bîstrițchi, prin care, a împrumutat pârâtului suma de 40 000 lei, pe care s-a obligat să o restituie până la data de 14 iulie 2016.

Menționează că, pe perioada folosirii împrumutului, pârâtul s-a obligat să achite o dobândă lunară în mărime de 3 000 lei.

Astfel, reclamantul invocă că și-a executat obligațiunea contractuală și a transmis pârâtului suma de 40 000 lei, însă ultimul nu a restituit împrumutul în mărime de 40 000 lei până la data de 14 iulie 2016, și nici nu a achitat dobânda lunară de 3 000 lei.

Mai indică Eduard Popescu că a somat pârâtul să restituie împrumutul și dobânda contractuală, însă, pârâtul nu a reacționat la această solicitare, iar la 03 august 2011 a eliberat o recipisă prin care a recunoscut faptul de neachitare a dobânzii și a garantat achitarea acesteia, însă, din motive necunoscute, refuză benevol să-și execute obligația.

Prin hotărârea Judecătoria Dubăsari din 07 decembrie 2016 cererea de chemare în judecată înaintată de Eduard Popescu împotriva lui Grigore Racu cu privire la încasarea

datoriei, dobânzii și a cheltuielilor de judecată, s-a respins ca fiind înaintată cu omiterea termenului de prescripție.

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, la 14 decembrie 2016, Eduard Popescu a declarat apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2017 s-a admis apelul declarat de Eduard Popescu.

S-a casat hotărârea Judecătorei Dubăsari din 07 decembrie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Eduard Popescu împotriva lui Grigore Racu.

S-a încasat de la Grigore Racu în beneficiul lui Eduard Popescu, împrumutul în mărime de 40 000 lei, dobânda de utilizare a împrumutului în mărime de 18 000 lei, cheltuielile de judecată în mărime de 1 740 lei și 1 305 lei, precum și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2 700 lei.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că prima instanță în mod eronat a respins acțiunea ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție, or, recipisa din 03 august 2011 nu poate fi apreciată ca înscris care ar modifica contractul de împrumut din 14 iulie 2011 sau care ar confirma restituirea parțială a datoriei, deoarece aceasta este un act juridic unilateral, care nu a fost semnat de ambele părți contractante și autentificată notarial.

Totodată, alte probe care ar confirma restituirea parțială a datoriei, nu au fost prezentate.

Astfel, instanța de apel a conchis că acțiunea înaintată de reclamant este întemeiată, or pârâtul nu și-a executat obligațiile contractuale asumate de a restitui împrumutul și dobânda aferentă în termenul stabilit de contractul de împrumut din 14 iulie 2011.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 02 august 2017 avocatul Veaceslav Ropot în interesele lui Grigore Racu a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținere hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând că este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, deoarece instanța de apel a interpretat greșit circumstanțele cauzei, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat eronat legea.

Astfel, susține că prin recipisa din 03 august 2011, semnată ulterior contractului de împrumut din 14 iulie 2011, se demonstrează cu certitudine că Grigore Racu a achitat o parte din suma luată cu împrumut de la Eduard Popescu, precizând datoria restantă în sumă de 6 000 lei, cu scadență la 06 august 2011.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 07 iunie 2017, iar la materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent, recursul înaintat la 02 august 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor

respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Veaceslav Ropot în interesele lui Grigore Racu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Veaceslav Ropot în interesele lui Grigore Racu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari